



Současná vládnoucí „elita“ si zahrává s důchodci! Prezident

a současná vláda, vědomi si své moci, si opět zahrávají s občany České republiky. Jak jinak si lze vysvětlit lavírování prezidenta republiky s podepsáním či vetováním vládní novely zákona týkající se předčasných důchodů a jejich lednové

valorizace. Svou většinou v Poslanecké sněmovně a Senátu se podařilo současnému asociálnímu pravicovému slepenci vedenému Petrem Fialou protlačit vládní novelu, která má přinést zpřísnění pravidel předčasných odchodů do důchodu či zpomalení řádné lednové valorizace penzí a kterou dnes podepsal prezident. Nynější mimořádné valorizace by při vyšším růstu cen nahradil nesystémový a nedostatečný dočasný přírůstek pod pláštěm šetření. Jsou sice stamiliardy korun na zbrojení a přípravy na válku, ale pro ty, kteří celý život poctivě pracovali, se prostředky nenajdou! Tato novela nyní narazila na nejasnou hru prezidenta Pavla s jejím podepsáním či vetováním. Jeho jednání sice mohlo dočasně oddálit již schválená opatření, ale nemohlo jim zabránit, neboť pravicová vláda má ve Sněmovně pohodlnou většinu. KSČM zásadně odmítá hrátky s jednou z nejzranitelnějších skupin našich občanů. Každý občan má za svou odvedenou práci právo na to, aby si mohl důstojně prožít své staří bez nejistoty z budoucností a obav o svou životní úroveň.

Pro KSČM je jediným řešením stabilizovaný penzijní systém, průběžně financovaný z důchodového pojištění i dalších zdrojů státního rozpočtu.

K jeho zajištění KSČM navrhuje:

- Embargo na další zcizování veřejného majetku
- Návrat pátevní infrastruktury do rukou státu
- Zdanění všech zisků dosahovaných na našem území
- Zrušení daňových úlev a subvencí velkokapitálu
- Odpovídající zdanění všech soukromých přirozených monopolů
- Zavedení progresivní škály daní z majetku i příjmu právnických a fyzických osob
- Zrušení stropu sociálního pojištění z nadstandardních příjmů
- Omezení výdajů na zbrojení, jako je např. nákup zbytečných stíhaček F-35
- Zavedení miliardářské daně

VV ÚV KSČM

Bez obalu SPECIÁL

Prosadila jsem evropskou směrnici, která chrání před divokými úvěry



Dobrý den u *Bez obalu* – po čase opět s přídomkem SPECIÁL! Dnes bych se vám totiž chtěla svěřit s něčím, co považuji za jeden z největších úspěchů mého působení jako europoslankyně v Evropském parlamentu. Někteří z vás si možná ještě pamatují, že jsem se zhruba před dvěma lety stala hlavní zpravodajkou celého Evropského parlamentu k nové směrnici o spotřebitelských úvěrech.

Funkce hlavní zpravodajky v legislativním procesu EU je v mnoha ohledech srovnatelná odpovědností a pravomocemi s rolí ministra národní vlády. Jednáte s politiky na té nejvyšší úrovni, s komisaři, šéfy vládnoucích politických frakcí i se zástupci všech členských států EU a za celý návrh nesete odpovědnost. K vašemu stolu chodí ředitelé bank, pojišťovny a velkých technologických společností. Snažíte se jim prodat svoji vizi toho, jak by onen »zákon« – tedy v tomto případě směrnice – měl ve finále vypadat a zároveň se v něm snažíte uchovat kousek sebe a svých politických názorů na věc.

Má cesta s tímto dokumentem skončila 12. 9. závěrečným slavnostním hlasováním pléna Evropského parlamentu. Jednalo se o dlouhou a náročnou cestu, která zabrala mně i mému týmu stovky hodin práce a vyjednávání. Nebudu lhát, na jejich konci stojí výsledek, který rozhodně není dokonalý – ne všechno se mi povedlo prosadit, ale je takový, že si za ním mohu hrdě stát. Chtěla bych tak zde před vámi složit účty.

Problematika zadlužování je dnes velice aktuální a podle současných výsledků naší ekonomiky se zdá, že se neblýská na lepší časy. Problémů s dluhy jedinců i domácností bude v následujících měsících a letech dále přibývat. Je tak povinností všech politiků zajistit, aby se u nás zase nerozjelo dluhové a exekuční eldorádo, které jsme zde viděli v předchozí dekádě a půl. Na rozdíl od našich pravicových a vládních politiků, kteří se v lepším případě snaží problémem promlčet, zde dnes stojím s výsledkem, který – jak doufám – ochrání v nadcházejících krizových časech ty nejzranitelnější. V rámci své koncepce a vyjednávání jsem se řídila dvěma základními principy: Za prvé: Půjčka by nikdy neměla znamenat upadnutí do otroctví věčných dluhů a jejich splácení.

Za druhé: Co se tváří jako úvěr, smrdí jako úvěr a vypadá jako úvěr, by mělo být také jako úvěr regulováno.

Pojďme se tedy podívat na to, co se ve výsledku povedlo a co nepovedlo!

Za největší úspěch své vize považuji to, že se mi poprvé (v historii) podařilo do právních předpisů EU prosadit tzv. »právo být zapomenut«. Léta se na všemožných patientských fórech mluvilo o tom, jakou diskriminaci pacienti, kteří se vyléčili z rakoviny, denně zažívají na trhu s úvěry. Jak jim banky nechťejí půjčovat nebo je pojišťovat, protože měli kdysi před lety rakovinu. Když jsem směrnici o spotřebitelském úvěru dostala na starost, řekla jsem si, že čas doporučení a mluvení již pominul a je potřeba pomoci těmto lidem zákonem. Tak jsem sama napsala návrh opatření, které je má chránit, protože původní návrh směrnice jej vůbec neobsahoval. Zpočátku jsem vůbec nevěřila, že se mi nakonec podaří tuto věc udržet při životě v jednáních po celé dva roky. Na každém kroku jsem slyšela – zejména od pojišťoven, proč to nejde. Nicméně nakonec jsem uspěla a toto právo prosadila.

Napříště budou ti, kteří se vyléčili z rakoviny a budou žádat o úvěr, pro který je vyžadováno pojištění, chráněni právě oním »právem být zapomenut«, které jim bude garantováno, že po uběhnutí určité doby od skončení jejich léčby se banka nebo pojišťovna nebude moci na tuto léčbu zeptat a ani použít rakovinu jako důvod ke zhoršení podmínek pojištění úvěru. Co se u této věci nepovedlo? Původně jsem prosazovala toto právo pro všechna závažnější onemocnění, nejenom rakovinu, nicméně členské státy EU a moji kolegové z EP se shodli pouze na rakovině.

Každopádně dveře se otevřely. Jednou zakotvené právo se postupně nevyhnutelně propíše všude. V následujících letech tak doufám, že díky mé práci uvidíme toto právo i u hypoték, které mají vlastní zákonnou úpravu, a v případě dalších onemocnění. A co se dále povedlo. **Regulace a zákaz reklamy na spotřebitelské úvěry a podobné produkty.** To, o čem léta mluví různí čeští politici, se povedlo komunistické europoslankyni. Podobně jako reklama na krabičkách cigaret by nově reklama na úvěry měla vždy obsahovat jasné a výrazné upozornění (velkým písmem či slovem), že půjčování peněz stojí peníze. Zároveň se mi podařilo některé nebezpečné druhy reklam přímo zakázat. Napříště budou zakázány typy reklam, které povzbuzují spotřebitele k půjčce s cílem zlepšit finanční situaci, či reklamy, které implikují, že úvěr vede ke zvýšení finančních zdrojů, představuje náhradu za úspory nebo může zvýšit životní úroveň spotřebitele. Mířila jsem tím především na reklamy, kde vystupuje úspěšný manažer někde na dovolené a reklama podprahově tvrdí, že za jeho úspěch mohou půjčky, či na reklamu před Vánocemi na půjčení si na dárky apod.

Co se nepovedlo. Původně jsem chtěla zakázat veškerou reklamu na úvěry zejména v TV. To se ukázalo v převážně pravicovém europarlamentu jako neprůchozí.

Povedlo se rovněž zakotvení tzv. procesu shovívavosti věřitele. Je-li dlužník v prodlení s dluhem, tak nově bude mít věřitel zákonnou povinnost s ním jednat v tzv. procesu shovívavosti ještě předtím, než začne dluh jakkoliv vymáhat. Věřitel bude muset dlužníka kontaktovat a sám mu nabídnout některou z možností, jako je posunutí splatnosti dluhu, změnu výše splátek, snížení úroku, odložení splátek apod. Teprve pokud toto nepomůže, bude moci dluh vymáhat soudně a exekučně.

Podařilo se také zařadit do regulací schémata »kup teď, zaplat' později«, neboli odložené splácení. Všichni to dnes již známe, když kupujeme něco ve velkém internetovém obchodě. Při placení objednávky nám kromě klasické úhrady systém nabídne také platbu za pomoci tzv. schématu kup teď, zaplat' později. Mluvíme o produktech, které nabízí u nás např. společnost Klarna nebo v zahraničí Amazon apod. Ve své podstatě se jedná o úvěr, ač to tak na první pohled nevypadá, ani se to tak netváří. Dosud tento finanční produkt nebyl nijak regulován, pohyboval se v šedé zóně a člověk se při jeho častém používání mohl jednoduše předlužit. Výsledná dohoda o směrnici podřazuje tyto produkty pod regulaci normálních spotřebitelských úvěrů, a navíc zavádí speciální režim pro tzv. Big Tech (společnosti jako Facebook, Apple, Google atd), který jim nedává možnost se z této regulace vyvázat. Vzhledem k tomu, že se tyto společnosti dlouhodobě snaží vstoupit na úvěrový trh a mají obrovskou schopnost přimět spotřebitele k impulzivnímu nákupu, jedná se o obrovský úspěch můj a samozřejmě i celého mého týmu.

Je dobře, že se celkově nová směrnice vztahuje na řadu dosud neregulovaných finančních produktů (různé mikropůjčky nebo kreditní karty) podle principu, který jsem již zmínila, tedy – co smrdí a vypadá jako úvěr, má být jako úvěr regulováno.

Plusem pro spotřebitele jednoznačně je možnost splatit spotřebitelských úvěr před skončením smlouvy. Nově bude mít spotřebitel možnost splatit úvěr předem za zlepšených podmínek, tzn. bez zásadních penalizací. Tyto podmínky bude mít předem jasně napsané ve smlouvě o úvěru, kterou bude podepisovat, takže mu budou předem známy.

Nebankovní poskytovatelé úvěrů a jejich zprostředkovatelé budou nově podléhat přijímacímu řízení a registraci a dohledu ze strany vnitrostátních orgánů, což je rovněž krok správným směrem.

Bohužel se mi do finálního textu **nepodařilo prosadit regulaci tzv. crowdfundingu**, u nás známého sloganem jedné společnosti: Lidé lidem. Jedná se o produkt, kde lidé jako věřitelé na jedné straně půjčují peníze skrze nějakou platformu či aplikaci jiným lidem - dlužníkům. V původním návrhu Komise tato regulace byla, ale Komise ji tak špatně připravila, že jsme se dohodli, že je potřeba návrh přepracovat. Směrnice tedy alespoň stanovuje Komisi lhůtu, kdy má s novým návrhem, který by postihl tento crowdfunding, přijít.

Za největší neúspěch jednání považuji, že se mi nepodařilo prosadit povinnost pro členské státy EU stanovit maximální výši úroku pro spotřebitelské úvěry nebo alternativně maximální cenu úvěru, kterou je dlužník povinen za úvěr zaplatit. Z mého pohledu by se jednalo o hlavní nástroj, který by zabránil tomu, aby nedocházelo k situacím, kdy si dlužník půjčí 1000,- Kč a zaplatí na úrocích, poplatcích a dalších nákladech klidně 100 000,- Kč. Jak se koneckonců u nás děje nejméně posledních 20 let. Bohužel, kapitál si to skrze zástupce členských států pohlídal, když tyto od začátku jednání se mnou takový strop tvrdě odmítaly.

Na závěr bych snad dodala, že o výsledku nejlépe svědčí asi to, že se za něj postavily a podpořily ho dvě z největších evropských organizací na ochranu spotřebitelů BEUC a Finance Watch. Členské státy EU, včetně ČR, budou mít teď dva roky na to, aby změnilly své zákony o spotřebitelském úvěru a tyto změny uvedly v život. Já již budu osud svého, nebojím se říct »dítěte«, bedlivě sledovat. Snad naši politici nebudou otálet a ve světle současné krize tato pravidla co nejdříve přijmou a nebudou je nijak ohýbat. Co se týče ČR, jsem dost skeptická, nicméně ze své pozice udělám maximum, aby se z mého řešení nestal paskvil.

Europoslankyně Kateřina Konečná

Za lékovou krizi může naše vláda, řekl David Rath (II)



2. část interview o specialitě zkušeného lékaře ze středočeských Hostovic, kterou je – jak jinak – zdravotnictví. Jak to bylo s covidem? A jak vyřešit lékovou krizi či nedostatek lékařů v českých luzích a hájích?

Jak coby lékař zpětně hodnotíte otázky a pochybnosti kolem covidu? Byla to skutečně nebezpečná pandemie, nebo naopak nafouklá bublina, která skončila v momentě, kdy začala válka na Ukrajině?

Obojí. A já to hned vysvětlím. V momentě, kdy vznikne nový virus, nikdo na počátku nemůže vědět, jak se bude v společnosti chovat. Navíc není jasné, jestli jeho vzniku někdo dopomohl. To znamená, jestli je to uměle vytvořený virus – a teď se můžeme

bavit, jestli záměrně nebo omylem. Ve Wu-chanu je velké výzkumné centrum, o kterém kolují informace, že je financované Američany, které se dlouhodobě zabývá výzkumem virů a jejich úpravami. Říkám to proto, že se můžeme vrátit zpátky k dalším epidemiím za posledních 12 let – ať už to byla ptačí chřipka, prasečí chřipka nebo nějaký ten jiný SARS – všechno to vzniklo v Číně, což je zajímavé. Například Indie je dneska dokonce možná lidnatější než Čína a panují tam ještě horší hygienické podmínky. Proč žádná epidemie nevznikne v Indii? Proč všechny za poslední dobu mají původ jen v Číně?

To jsou takové náhody, které samozřejmě člověka vedou k určitým pochybnostem na téma přirozený vývoj. Však si vezměte tu historiku s netopýrem na trhu. Netopýry jedí už staletí, že ano? V tom případě mají netopýři ty viry logicky dlouho. Proč to přeskočilo na člověka až nyní, a ne někdy dříve? Otazník je tam hodně, a co jsem o tom všechno četl a vysledoval, vypadá to, že tomu někdo pomáhá. To znamená, že ten virus někdo upravil. A pak samozřejmě můžeme debatovat, jak už jsem naznačil, jestli to byl omyl nebo cílený únik. Bohužel se toho zase ve velké míře chytila mainstreamová média, kterým se to zalíbilo jako nosné téma. Takže v době, kdy už bylo jasné, že to není »mor«, že to má úmrtnost na úrovni klasických chřipek, to znamená nějaké jedno až dvě procenta, a že vážné průběhy se týkají především lidí, kteří jsou staří nebo vážně nemocní, se to mělo celé přehodnotit. Nafouklá bublina měla splaschnout, místo toho se všichni předháněli. Nestačí jedna rouška, budete mít hned tři. Nestačí mít zakrytá ústa a nos v metru nebo tramvaji, musíte je mít i v lese na procházce, kde vůbec nikoho nepotkáte. Místo zavedení principu, že kdo se necítí dobře, zůstává doma, zavřete školy rovnou na rok. Byl to důsledek toho, že nikdo z politiků nedokázal autoritativně vystoupit a říct »já si беру zodpovědnost«, »uděláme to a to a přesně takovýmto způsobem«. To se mimochodem stalo ve Švédsku, které bylo hodnoceno jako »kontroverzní«. Ano, každý, kdo má trochu nemainstreamový názor, dostane nálepku, že je kontroverzní, protože nebeká s davem. No a tenhle člověk, ten hlavní hygienik Švédska, nebečel s davem, alerazil ve světě do značné míry ojedinělý přístup a nyní retrospektivně můžeme vidět, že byl správný. Smutné je, že dneska už s odstupem nikdo není schopen udělat analýzu a vzít všechna ta důležitá čísla. To znamená, kolik lidí umřelo, přičemž důležitý je jeden údaj – nadúmrtí. Protože běžně v každém roce u nás umře nějakých 100 až 110 tisíc lidí a zhruba obdobný počet se narodí. V covidových letech skutečně došlo k nadúmrtí, takže čísla se dostala na 120 až 130 tisíc. A to běželo v každé zemi. Tam je nějaký standard, který se dá vypočítat, a pak máte nějakou odchylku. A je jedno, jestli má daný člověk diagnózu »s covidem« nebo jestli umře ze stresu, protože je zavřený doma a nesmí vycházet. Prostě ten stres na něj je tak silný, že ho raní mrtvice. A kdybyste nebyl pod takhle silným stresem, tak vás to nepotká, respektive potká třeba až za pět let. Každopádně jsou to ale všechna úmrtí způsobená celou situací. A to je důležité číslo!

Čili nikdo dneska nesrovná nadúmrtí jednotlivých zemí. Neřekne si, kolik stála ta opatření ekonomicky. Nesrovná, o jakou veskerou šikanu šlo, a pak nevyvodí závěr. Samozřejmě je to na poměrně sofistikovanou, velice složitou analýzu, já na to nemám kapacitu. Je to na téměř disertační práci a takovou bych si rád přečetl, protože by to bylo velmi poučné. Protože z těch čísel, která jsou zveřejňována, vypadá, že skutečně to Švédsko zvládlo pandemii nejlépe, a asi i nejlevněji.

Dnes je hodně skloňovaným tématem, kterým se bude zabývat i Poslanecká sněmovna, nedostatek léčiv. Kdo to zavinil a jaká byste našel řešení? Na vině je vždycky naše vláda a ti, kteří produkují zákony, to znamená parlament a ministerstva. Tady je to v podstatě souhra několika věcí. Za prvé celosvětové situace, kdy jak pandemie, tak válka v Rusku, tak vypjaté vztahy mezi Indií a Čínou a západním světem, rozkolísaly dlouhodobě stabilní systém výroby léčiv. Kapitalismus, jak říkal, tuším, Lenin, je zajímavý v tom, že připomíná obchodníka, který vám prodá provaz, na kterém ho pak oběsí. A ten západní kapitalismus chtěl vydělávat pořád víc a víc, nestačily mu zisky, co měl, když byly farmaceutické továrny v Evropě a Americe, a tak došli k závěru, že nejlepší bude, když to všechno začnou vyrábět v Indii a Číně, protože

tam mají levné dělníky. Neexistují tam tak přísné regulace stran životního prostředí, takže se netřeba tolik ohlížet na zachycování toxických věcí, jdoucích do řeky, do půdy a do ovzduší. A postupem času si řekli: »nestačí nám vydělávat a mít marže třeba 30, 40 procent, my chceme mít stovky procent«. Hamižnost je v podstatě zruďná a tady vedla k faktickému utlumení výroby ve všech zemích. V Evropě a Spojených státech zůstaly jen zlomky a všechno dneska vyrábí Indie, Vietnam a Čína. Můžeme se bavit, kde je toho více, ale de facto platí, že v tomhle trojúhelníku je dneska vyráběno nějakých 80 až 90 procent léků. Časy, kdy jsme tady měli firmu Léčiva a SPOFA nebo Slovakoфарма které pokrývaly vlastní výrobou nějakých 80 až 90 procent spotřeby, jsou dávno zapomenuté, protože my jsme přišli o ty továrny, o know-how a už skoro neumíme vyrobit nic. Takže dneska to vypadá tak, že se dovezou de facto prekurzory, to znamená chemicky účinné látky do Evropy a Ameriky, načež se to ve zdejších továrnách akorát dá do tobolek, kapsiček, čípků, zabalí do krabiček, dá se tomu národní název a přidá se příbalový leták v příslušném jazyce. My jsme teď takové balíčky, dá-li se to tak říci. Takže to je jeden důsledek. A teď, když se stalo, že Čína má nějakou potřebu, Indie také, tak to logicky rozhodilo ty řetězce. Uzávěry stran covidu tam hrály taky roli. Měli zavřené továrny, všechno bylo regulované, tudíž přišly pochopitelné výpadky a snížily se objemy dodávané několik let.

Druhá věc je vlastní česká politika. Najdeme většinu léků v Německu, ale už ne v Čechách. Jednoduchá věc. V Německu stanovují regulované ceny, to znamená, že stanovíte maximální cenu, za kterou se daný lék může prodávat na trhu. No a my v Čechách jsme si zavedli regulaci přísnější, což není úplně špatně, protože jsme chudší země než Německo, nicméně se to musí dělat s rozmyslem. Takže když vidíte, že penicilín a další léky v Německu stojí dvakrát tolik a oni to zaplatí, zatímco u nás trváme na tom, že to chceme mít za polovinu ceny, tím pádem to nikdo nedodá. Léky na českém trhu chybí, což je samozřejmě selhání vlády.

A ta opatření...? Ta jsou v podstatě jednoduchá. Technika je různá, ale v podstatě, když hrozí nedostatek nějakého léku, můžete jít v cenotvorbě až na to, že srovnáte cenu na úroveň okolních zemí. Pro nás to znamená hlavně Rakousko a Německo, od nich musíte vycházet. Holt když tam ten penicilín stojí dvakrát tolik, tak u nás musí stát taky dvakrát tolik, protože jinak ho sem ten výrobce prostě nedoveze. U nás jsme si penicilínku zrušili, takže my si ho tady nevyrobíme. A to je ta druhá věc. Víte, vláda a Evropská unie dotuje kdecu, dotuje se řepka, dotují se bioplynky a kukřice, aby byla do těch bioplynek, ale ne léky, které jsou strategická, životně nutná věc. Dá se vyjmenovat minimálně 100 až 200 léků, které se dají nazvat jako strategicky významné, a ty byste měl mít v každém případě. Měly by se vyrábět na území Evropské unie. A pokud to není schopen zajistit trh, v ten moment musí pomoci dotace.

Tedy EU a tím pádem i česká vláda naprosto zaspaly, protože už minimálně dva roky měly jednat. V tuhle chvíli už měl nabíhat systém dotace pro zřízení a výrobu řekněme vytipovaných skupin a druhů léků v jednotlivých členských státech. Samozřejmě nemusí si každý vyrábět všechno sám, ale určitě je možné říci, že to a to se bude produkovat – dotovat v České republice, to a to v Polsku a to a to třeba v Německu nebo na Slovensku. Měli bychom léky dobře dostupné, protože EU by výrobu dotovala. Jenže Unie radši všechny peníze pošle na zbraně na Ukrajinu, a jak říkám, dotuje

řepku, a to, že nejsou léky, je zjevně nezajímá. Myslím si, že je to evidentně další důkaz selhání jak současné české vlády, tak té evropské reprezentace.

Podle ČLK chybí v ČR okolo dvou až tří tisíc lékařů. Když k tomu připočteme i nedostatek sester či nelékařského zdravotního personálu, máme na stole další problém. Jaké vidíte řešení? Větší investice do vzdělávání? A kde vůbec hledat příčiny tohoto stavu? To máte strašně jednoduché. Že k nedostatku lékařů dojde, o tom se vědělo dlouho, už někdy od půlky devadesátých let, kdy jsem zakládal Lékařský odborový klub. Už tehdy jsme si nechali zpracovat sociologickou analýzu, z které bylo jasné, že mezi roky 2016 a 2020 a hlavně po roce 2020 se začne prudce stupňovat nedostatek lékařů z důvodu stárnutí, odchodu do důchodu a tak dále. Upozorňovali jsme na to a materiály předali ministerstvu. Problém byl přesně popsán, ale všichni na to kašlali. Říkali, že je to daleko, že to takový problém není – v roce 1995. Že lékařů je dost. Jenže dnes došlo na naše slova. Výsledky pro nás tenkrát zpracovával Sociologický ústav, takže každý věděl, o co jde, ale málokdo s tím něco dělal. Možná jen profesor Fišer jako ministr zdravotnictví, o něco jsem se snažil i já, ale tím to skončilo. Ostatní ministři zdravotnictví se na to úplně vykašlali. Přitom řešení je v podstatě velice prosté. Lékařské fakulty produkují dost lidí, ale málo jich skutečně reálně zůstane v Čechách nebo přímo v daném oboru. Z toho vyplývá, že se musí zvětšit atraktivita. A jsme zase u peněz. Když jde český lékař do Německa, kde ho rádi zaměstnají, protože tam mají taky málo lékařů, bere o nějakých 50 až 60 procent vyšší plat, ne-li ještě více, a k tomu přistupuje vlídnější systém vzdělávání, hlavně z hlediska získávání atestací. Je jasné, že kdo z mladých lidí má rozum v hlavě, ten se poohlédne po práci někde v Německu, protože tam máte často příjemnější pracovní prostředí, lepší přístup k pracovnímu právu a dodržování předpisů typu přesčasů, dodržování bezpečnostních věcí a tak dále.

Digitalizaci ve zdravotnictví si ale vesměs veřejnost pochvaluje...

Tady má každý plná ústa řečí, jak digitalizace všechno vyřeší. Ano, potřebujete dvakrát tolik pracovníků, jak sester, tak lékařů, protože oni stráví 50 procent pracovní doby bojem s počítačem. »Boj« říkám trochu nadneseně, ale jde o to, že sestra, když vydá pilulku nebo dá někomu napít nebo ho přebalí, tak si pak hned běží sednout k počítači, otevřít si stránku dotyčného pacienta, musí tam najít příslušné kolonky a dovypĺňovat tam, že mu dala acylpyrin, že mu dala druhou plenku, že mu dala dvě deci vody. Takže zatímco péčí o pacienta stráví třeba dvacet minut, tímhle stráví dalších dvacet minut, protože cosí zapisuje. A totéž lékař. Ono je hezké mít elektronické recepty, to si všichni strašně chválí, pro pacienty dobrý, ale já za hodinu stihnu napsat podstatně míň receptů, než když jsem je psal v ruce. Zhruba polovinu.

Protože to znamená příslušného pacienta vyhledat, otevřít v databázi, vyhledat příslušný lék. Teď vám to, zvlášť v dnešní době, ukazuje, že ten lék není, a on přitom je, nebo zase že je, ale ve skutečnosti není. To řešíte dodatečně, protože vám volá pacient znova, nebo se vám ozvou z lékárny. Takže totální chaos! Když pak teda konečně vyberete lék, odešlete, pak musíte čekat, zda to pacientovi došlo, protože ho nemáte při sobě. Často se stává, že si lidé změni telefonní číslo nebo mají jiný aparát, který není schopen eRecepty přijímat, případně celý systém v daný den nefunguje ideálně. Říkám: »Už to přišlo?« Dozví se, že ještě ne. Tak chvilku počkáme. A ono se to nasčítá. Zatímco kdysi stačil papír s tužkou, dva řádky a pacient odcházal do lékárny. Ano, bylo to tak trochu v uvozovkách »ne hi-tech«, ale zabralo to polovinu času. A pozor – polovinu nákladů! Kousek papíru a zlomek gramů inkoustu levně propisky. Teď k tomu musím mít počítač, který stojí řádově padesát tisíc, napojení na internet čili dobrou wifinu, která taky není levná. K tomu to navíc ještě musím tisknout – takže tiskárnu, kartotéku, papír... Takže zatímco tehdy to stálo třeba halíř na vystavení receptu, dneska už jsme v řádech mnoha korun.

Ano, některé věci nám ulehčily práci. Třeba posílání rentgenových –CT-MR – snímků mezi pracovišti, to je skutečně velmi dobré. Dá se to dnes sdílet. Udělají vám to v Brně, ale v Praze si to můžou stáhnout a podívat se na to. To je určitě obrovské plus. Ale současně se tam nabalila celá řada naprostých hloupostí, které nefungují nebo fungují pomalu, jsou drahé, a tím pádem okrádají lékaře a sestry o čas. Proto i lékařů a sester potřebujete dvojnásobek, než k tomu bylo třeba před patnácti lety.

Takže abych ty příčiny shrnul – je to málo peněz a špatná organizace práce spolu se zdoluhavým a složitým vzděláváním, co způsobuje nedostatek sester a lékařů. Příčiny známe, řešení v nedohlednu...Petr Kojzar

PÍŠETE NÁM RETRO vzpomínky

Obchod, prodejny "včera" a dnes

Opět jsem se dala do vzpomínání na dětská léta, tak, jak to staří lidé rádi dělávají. Když jsme s bráškou byli ještě malí, avšak už školáčky, chodívali jsme každé ráno s plechovou bandičkou o pár ulic dál pro mléko. Moc se mi líbilo, jak paní prodavačka plechovou odměrkou rozlévá mléko do bandiček. Tehdy ve mě uzrálo přesvědčení, "Až vyrostu budu právě tak šikovnou mlékačkou!". Nestalo se.

Ve vedlejší ulici byl krám s názvem "Pramen". Tam jsem zase po škole chodila nakupovat obvykle: 1/2 chleba šumavy, 2 - 4 karlovarské rohlíky, které byly máslově dobré, ne jako ty dnešní z mouky a vody, za 20 haléřů nebo za 50 hal. Droždí, 1/8 másla ap. Tam jsme si jako děti chodily i pro kokosové eskymo za 50 hal., nanuky za 1 Kčs a jiné dobroty. Za 100 Kčs byla vrchovatá nákupní taška potravin. Jistě platy byly nízké, ale nízké byly i ceny potravin, nájmy bytů, vodné, el. energie ještě i bez Temelína. Blízko kročehlavské základky byla chytře umístěna cukrárna /dnes tam prodávají snad motocykly nebo díly na ně/, tam si děti kupovaly mnohé mlisky i svačiny do školy.

Tvrdé slepované Princesky, Romance, to bylo moje oblíbené. Z TIKY šumáku jsme měli jazyk celý rozedřený. Také stále ještě cítím pomerančovou chuť sušenek s názvem Orange i po těch více jak 60 ti letech. Mnohé se vrací k retrovýrobkům, ale jakoby to nebylo ono. Se skleněným džbánkem jsme jako děti chodily tatínkovy do hospody pro točené pivo. Pro nás děti byla k mání minerální perlivá voda Čeperka, ovocné limonády, žádné 2 l COCA COLY v plastu, ale sodovka ve skle, s drátěným uzávěrem a s gumovým těsněním. Dnes mají děti a vnoučata snad stovky limonád, nápojů v plastových lahvích, obohacených konzumními plastovými mikročásticemi, patrně pro zdraví našich dětí prospěšnými. V uzeninách bylo více podílu masa a jen 1 „éčko“. Dnes je v nich nižší podíl masa nahrazený vodou, různými vulgáty, či co to je a obohacené 10ti „éčky“, tak to vyplynulo z testování norem.

Výhodou té minulé strašné doby byla nejenom státem hlídaná nešizená kvalita potravin, ale i v sortimentech se neměnicí stabilita kamenných obchodů. Doufám, že mě má paměť neklame a nemámí moje vzpomínky na krásně a šťastně prožité dětství v té, údajně tak hrozné, totalitě. Dnes mnohé děti mají všechno a přece neznají tu pravou radost z mála, jakou jsme prožívaly my. Mnohé děti potřebují odbornou pomoc psychologů i psychiatrů, samým štěstím se opíjejí, rvou, sebeпоškozuji se a jsou i takové, které žijí své "šťastné životy" mezi režimními bezdomovci. **Eva Dolejšová**

Milady Horákové 497 Kladno 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 077 E-mail:ov.kladno@kscm.cz, WEB://http://kladno.kscm.cz MIČ 47 437

Nevyžádané příspěvky nevrací